

11. STUDIJA

RAZMOTRENI NAVODNI PRIGOVORI SVETOM DUHU JEDINSTVA

Razmotreni Naizgled Proturječni Biblijski Tekstovi—Ne Gasite Duha—Ne Žalostite Sveti Duh—Duh Istine—Utješitelj—Ispunjeni sa Svetim Duhom—Laganje Svetom Duhu—Iskušavanje Duha Gospodinovog—Griješ Protiv Svetog Duha—„Duh Reče”—„Jer je našao za dobro Sveti Duh”—„Sveti im je Duh Zabranio”—„Duh Sveti svjedoči”—„Sveti vas je Duh postavio nadglednicima”—Sveti Duh Učitelj—„Pomazanje od Svetoga”—Duh se Zauzima sa Uzdisajima—Kako Duh Prekorava Svijet—„Po ovome prepoznajete Duha Božjega” od „Duha Antikrista.”

ZATO što su Sveto Pismo prevađali Trinitarijanci (i Opću Verziju i Revidiranu) posljedica je bila ta da su mnogim odlomcima bile dane unaprijed stvorene predrasude ili da su bili iskrivljeni što prouzročuje naizgledno neslaganje među nekima od njih i sa onim što smo već prije vidjeli da je Biblijsko isto tako kao i razumno gledište o temi o kojoj raspravljamo—da je sveti Duh od Oca i preko Sina u Gospodinovom narodu Duh jedinstva. Mi ćemo sada razmotriti raznolike biblijske retke—sve za koje mislimo da bi mogli biti zbunjujući umovima mnogih. Idemo ih sada zajedno razmotriti, sa našim srcima punima lojalnosti Riječi Božjoj, i željni biti vođenima Duhom Istine: tada ćemo nastaviti sa drugim dijelovima teme, a koji ne bi bili tako dobro shvaćeni sve dok ne bi bili uklonjeni ti navodni prigovori.

„Ne Gasite Duha”

1. Sol. 5:19

Ugasiti znači utrnuti, kao kada mi utrnemo vatru, ili ugasimo svjetlo. Grčka riječ ovdje prevedena sa „gasiti” pojavljuje se osam puta u Novom Zavjetu, i u svakom se drugom slučaju odnosi na gašenje vatre ili svjetla. Znajući to, imajmo na umu da smo mi nazvani „svjetlom svijeta” (Mat. 5:14) zato što imamo sveti Duh ili um Božji, koji nas prosvjetljuje: mi stoga vidimo da je Apostol mislio da ako bi smo mi bili zavedeni u svjetovnost duhom svijeta, učinak bi bio gašenje ili ukidanje svjetla svetog uma ili Duha Božjeg u nama, i da više ne svijetlimo pred drugima. U skladu s time je ovaj izričaj našeg Gospodina, „Ako je dakle svjetlost koja je u tebi—tamna, kolika će istom tama biti?” (Mat. 6:23)

„Ne Žalostite Duha Svetoga Božjega Kojim ste Zapečaćeni za dan Otkupljenja” (Efež. 4:30)

Zapečatiti znači označiti ili odrediti. Djecu ovog svijeta se može prepoznati po izvjesnim znakovima, i djecu Božju, nova stvorenja u Kristu, po drugim znacima ili karakteristikama. Oznaka jedne klase je duh (um, stav) svijeta; kod druge klase je pečat ili znak Duh (um, stav, volja) Božji. Od trenutka pravog posvećenja Bogu, dokaz, oznake ili pečaćenje mogu se zapaziti u riječima, mislima i vladanju. Ti znaci postaju sve više jasnijima kako novi um raste u milosti, spoznaji i ljubavi. Drugim riječima, Duh (um) Božji postaje našim umom ili duhom, u onoj mjeri u kojoj mi odustajemo od naše ljudske volje ili duha, podčinjavajući se u svemu volji ili Duhu Božjem. Mi smo stoga potaknuti dozvoliti ili *dopustiti* da u nama bude isti um kakav je također bio u Kristu Isusu našem

Gospodinu—um ili stav da se izvršava jedino Očevu volju. Stoga je naš novi um ili Duh svet ili od Boga usmjeren. U tekstu kojeg razmatramo Apostol potiče da ne činimo ništa što bi bilo nasiljem nad našim savezom—da ne činimo ništa što bi prouzročilo tugu našim *novim* umovima ili grizlo savjest zbog zanemarivanja dužnosti—ništa što bi ranjavalo našu savjest, kao novih stvorenja u Kristu. Ne žalosti sveti Duh, um Božji, u tebi, što je tvoj pečat božanskog sinovstva.

„Duh Istine”

„Duh Istine...jer neće govoriti sam od sebe, nego će govoriti što čuje i navješćivat će vam ono što dolazi.” (Ivan 16:13)

Ovaj smo tekst već razmatrali na 170 stranici, ali neka dodatna obilježja trebaju se ovdje razmotriti. Učenici, kao Židovi i tjelesni ljudi, gledali su na stvari sa zemaljskog gledišta, očekujući ljudsko izbavljenje, i zemaljsko kraljevstvo u rukama palih ljudi. Naš im je Gospodin govorio o Božjem Kraljevstvu, ali sve do sada im nije bio objašnjavao da on mora umrijeti, mora ih napustiti, i otići u daleku zemlju, da primi Kraljevski autoritet, i da se vrati da uspostavi svoje Kraljevstvo i proslavi svoje vjerne sa sobom kao sunasljednike u tom Kraljevstvu. (Luka 19:12) Tješeci ih, s obzirom na razočarenje pobuđeno njegovom objavom, on ih uvjerava da oni neće biti u potpunosti ostavljeni, nego da kao što je Otac bio poslao njega da izvrši djelo, tako će, tijekom njegove odsutnosti, Otac poslati drugog Utješitelja, u njegovo ime, ili kao njegovog predstavnika na neko vrijeme. Oni to ne smiju shvatiti kao ideju da dolazeći Utješitelj treba biti neki drugi Mesija, ili neki drugi učitelj; stoga on kaže, „Jer neće govoriti sam od sebe”; on neće naučavati neovisno i u neskladu sa mojim učenjima, koja ste vi već primili; „nego će govoriti što čuje.”

To jest, taj Utješitelj biti će samo kanal komunikacije između Oca i mene, s jedne strane, i vas, mojih vjernih sljedbenika, s druge: Duh Istine, kao moj predstavnik, razradit će i predočiti vam detaljnije različite istine koje sam vam već iznio, ali koje vi još niste bili spremni jasno shvatiti—što, zaista, nije za vas ispravno za razumjeti sve dok ja najprije ne platim vašu otkupninu, i ne uzadēm u Očevu prisutnost, i predstavim je pred njim za vas. Tada u skladu sa Očevim planom, ja ću biti u stanju, kroz tog Utješitelja, prenijeti vam duhovne stvari, za koje sada niste spremni, i na koje sada, budući vam još nije oprošteno, nemate pravo. I kada dođe vrijeme za vas da razumijete buduće stvari, taj Duh Očev, moj Duh, poslan u moje ime, i kao rezultat mog otkupiteljskog djela, vodit će vas korak po korak u potpuno razumijevanje svega što je neophodno i ispravno za vas da razumijete—„On [Očev sveti Duh, utjecaj ili moć] će mene proslavljati jer će od mojega uzimati i navješćivati vama. Sve što ima Otac, moje je [njegovi i moji planovi su u savršenom jedinstvu]. Zbog toga vam rekoh: od mojega uzima i—navješćivat će vama.”

Prema tome, vi ne trebate očekivati novo učenje, koje je podrivačko mom učenju, nego umjesto toga daljnje razvijanje i uputu na linijama mog učenja; jer sva učenja dolazećeg Utješitelja biti će u skladu sa mojim, i osmišljena da vam još potpunije pokažu da sam ja Mesija. Niti trebate sumnjati u istinu učenja tog Utješitelja, jer to je sam Duh Istine, i on dolazi od Oca. Taj Duh Istine biti će moj glasnik da vam prenosi moja učenja, i pokazat će vam ono što dolazi. (Ivan 16:13)

I tako je i bilo: Duh Istine pokazivao je Crkvi tokom cijelog ovog Evandeoskog doba još potpunije što se tiče Kristovih patnji i potrebe da svaki član njegovog „tijela” ima udjela u njima, i stazu kojom moramo poći da bi smo slijedili našeg

Otkupitelja i Gospodina: pokazujući nam također visinu slave njegove nagrade, i naše prednosti da postanemo „baštinici Božji, subaštinici sa Isusom Kristom našim Gospodinom, ako zbilja zajedno s njim trpimo, da se zajedno i proslavimo.” Jehova, Otac sviju, Autor je sve ove istine, i stoga sve što smo primili tokom ovog doba proizašlo je od njega, od kojega dolazi svaki dobar i svaki savršeni dar. On je to poslao kroz kanale odavna pripremljene—kroz proročanska i tipološka učenja prošlosti koja su za nas bila otvorena kroz nadahnute riječi našeg Gospodina Isusa i njegove nadahnute apostole: i primanjem svetog Duha u naša srca, i vladanjem u skladu sa Očevom Riječi i planom, mi smo osposobljeni razumjeti stvari koje Bog čuva za one koji ga ljube, i hoditi po vjeri a ne po gledanju.

**„A Utješitelj, Duh Sveti, koga će Otac poslati u moje ime”
(Ivan 14:26)**

Mi smo već razmotrili tu varljivu riječ „sablast” (stranica 169), ali mi sada zapažamo izjavu da sveti Duh ima biti poslan od Oca, što ukazuje da je to utjecaj ili moć koji je u potpunosti pod Očevom kontrolom; a ne neko drugo biće jednako po moći i slavi, kao što ljudska kreda lažno tvrde. Sve su Božje moći u potpunosti pod njegovom kontrolom, kao što su sve naše moći pod našom kontrolom, i od tud objava da će Otac *poslati* svoj Duh, ili, kao što je to prorok izrazio, „i duh svoj stavit ću u vas.” Štoviše, objavljeno je da je sveti Duh poslan u Isusovo *ime*—baš kao što je sluga poslan u ime svog gospodara a ne svoje vlastito. Ovdje imamo daljnje proturječeje nebiblijskoj teoriji o tri Boga jednake moći i slave. Ovdje je jasno navedena Očeva nadmoć: sveti Duh je Očev Duh, moć, utjecaj, poslan umjesto i u ime našeg Otkupitelja, Isusa. Zašto u Isusovo ime? Zato što je cijelo djelo otkupljenja i obnove grešnika, cijelo

djelo Pomirenja, bilo povjereno Sinu, i sveti Duh Očev je kanal kroz kojega Sin djeluje dajući blagoslove kupljene svojom dragocjenom krvlju.

Kada je sveti Duh Očev došao na našeg Gospodina Isusa prilikom njegovog krštenja i posvećenja, bila je to zaista utjeha, veliki blagoslov, ali je to ipak značilo za njega žrtvu svakog zemaljskog cilja i nade u izvršenju božanskog plana. Da je naš Gospodin drugačije razmišljao, da je bio samovoljan i koristoljubiv, vodstvo svetog Duha, umjesto da bi mu bilo utješno, bilo bi uznemirujuće; njegovo bi srce bilo puno nezadovoljstva, nemira, buntovnosti. I tako je i sa Gospodinovim narodom: što više tjelesni čovjek može razabrati um Gospodinov, on time postaje još nesretniji i neudobnim, zato što se to sukobljava sa njegovim duhom, umom ili voljom, i prekorava ga. Ali „novom stvorenju u Kristu,” čija je vlastita volja mrtva, i koje traži upoznati Očevu volju, i vršiti je—njemu je jasnije shvaćanje Očeve volje i plana i vodstvo božanske providnosti u povezanosti sa uputom božanske Riječi, zaista utješno—donosi mu mir, radost i zadovoljstvo, čak i usred nevolja i progonstava. U skladu s tom mišlju je Apostolova objava što se tiče Riječi istine, čiji duh mora biti primljen i cijenjen da bi dao utjehu. On kaže, „Uistinu, što je nekoć napisano, nama je za pouku napisano da po postojanosti i utjesi Pisama imamo nadu.” (Rim. 15:4)

„Napunili se Duha Svetoga”

„Svi se napuniše Duha Svetoga i počеше govoriti drugim jezicima, kako im već Duh davaše zboriti.” (Djela 2:4)

Ovaj tekst opisuje dvostruko djelovanje svetog Duha:

(1) Um, stav, Duh Božji, djelujući u učenicima, kao Duh

posinjenja, dovodi njihova srca u blizinu sklada i dodira s Ocem i sa proslavljenim Otkupiteljem. (2) Božji sveti Duh ili moć ili utjecaj djelovao je također *na* njih, dajući posebne čudesne darove za svjedočanstvo svijetu, i za ustanovljenje Crkve. Dok bi bilo krajnje nerazumno misliti da Bog dolazi osobno u jednog čovjeka, ili bi bilo još nerazumnije misliti da Bog ulazi osobno u stotine, tisuće, ili milijun ljudi, ne postoji ni najmanja nerazumnost u misli da moć Najvišega, snaga, utjecaj Jehovin može biti u i na stotinama, tisućama ili milijunima bez da se ikako remeti Jehovinu osobnu prisutnost na prijestolju svemira.

Laganje Svetom Duhu

„Petar mu reče: „Ananija, zašto ti Sotona ispuni srce te si slagao Duhu Svetomu i odvojio od utrška imanja?” (Djela 5:3)

Sotona je ispunio Ananijino srce na isti način na koji Bog ispunjava srca svog naroda—sa svojim Duhom, svojim utjecajem. Sotonin duh je onaj pohlepe i sebičnosti, koji ne oklijeva s prijevarom ostvariti svoje ciljeve. Petar, koji je bio primio poseban „dar raspoznavanja duhova,” bio je u stanju čitati srce, čitati misli, i tako je mogao vidjeti kako Ananija i Safira postupaju nepošteno, pretvarajući se da čine ono što zapravo nisu radili. U vezi s tim, primijetit će te, da Apostol koristi riječi „Bog” i „sveti Duh” naizmjenično, govoreći, u 3 retku, da su lagali svetom Duhu, i, u 4 retku, da su lagali Bogu. Misao je ista. Božji sveti Duh, djelujući kroz apostole, bio je Božji predstavnik, nedvosmisleno; i shodno tome, lažući apostolima koji su predstavljali Boga i njegov sveti Duh, Ananija i Safira lagali su Bogu, lažući svetom Duhu Božjem, čiji je predstavnik i zastupnik Petar bio.

Iskušavanje Svetog Duha

„A Petar će joj [Safiri]: „Što vam bi da se složiste iskušati Duha Gospodnjega?” (Djela 5:9)

Ovo se treba shvatiti na isti način kao gore navedeno, samo što je ovdje na isti Duh ukazano da je „Duh Gospodnji,” s čim je Apostol vjerojatno mislio na Gospodina Isusa. Mi također možemo vidjeti i razumnost ovoga. Očev Duh, sveti Duh, bio je posebno u Crkvi, predstavnik Gospodina ili Glave Crkve—djelujući kroz um svog „tijela”—u ovom slučaju njegov je Duh nadahnuo i oživio Apostola.

Grieh Protiv Svetog Duha

„Ali tko rekne protiv Duha Svetoga, neće mu se oprostiti ni na ovom svijetu ni u budućem.” (Mat. 12:32)

Misao koja je općenito izvedena iz ove izjave od strane onih koji smatraju sveti Duh osobnim Bogom, odvojenim i različitim od Oca i Sina, je da je sveti Duh mnogo važnija ličnost i od Oca i Sina. Međutim kao što smo to već vidjeli, Sveto Pismo nigdje ne priznaje više od jednog Boga, Oca, od kojega je sve, i koji je iznad svega; i jednog Gospodina, Isusa Krista, preko kojega je sve, i on je odmah do Oca, uzvišen na taj položaj Božjom moći. Sveti Duh je *od* Oca i *preko* Sina, i stoga im ne može biti nadređen, ako bi bio osoba; ali mi smo vidjeli da nikakva osobnost nije povezana sa svetim Duhom; prije je to Duh osobe ili bića, Duh Gospodinov, njegov utjecaj, njegova sila, i, onda u tom smislu riječi, sam je, predstavnik sve njegove mudrosti, veličanstva, moći i ljubavi. Idemo stoga vidjeti, što znači ovaj odlomak.

Mi iz konteksta zapažamo, naš je Gospodin Isus upravo bio koristio tu božansku moć, ili sveti Duh, kojeg je Otac prenio na

njega, da istjera demona. Farizeji koji su vidjeli čudo, i nisu ga mogli poreći, tražili su preokrenuti njegovu moć tvrdeći da je bilo učinjeno Sotonskom moći. Odgovarajući im naš je Gospodin jasno odbio da je moć koju je koristio bila njegova, i izjavljuje da je to bila božanska moć ili utjecaj, rekavši, „Ja po Duhu Božjem izgonim đavle.” On je zatim prekorio Farizeje što su bili *toliko zlobni* da pripišu zlom izvoru ono za što nisu mogli poreći da je bilo dobro djelo, i koje nije bilo popraćeno sa nikakvim dokazom grijeha, sebičnosti, pa čak ni ambicije. On ih označava naraštajem zmija otrovnica, toliko pristajući uz tradicije njihove crkve da su im umovi bili zaslijepljeni za najjednostavnije i očite istine. Bilo je jasno očito da je moć ili utjecaj s kojima je nevoljnik bio opsjednut bila đavolska, zloćudna; i da bilo koja moć koja ju može lišiti utjecaja mora biti van sklada sa tim zlim stavom, tako da ti zli učitelji nisu imali izgovora, kada su tvrdili, bez ikakvog razloga, da je čudo bilo učinjeno Sotoninom moći.

Naš je Gospodin nadalje istaknuo, da premda oni nisu namjerno hulili na Jehovu, a niti su posebice hulili na njega, oni su hulili na svetu *moć* ili Duh koji je djelovao u njemu. Za njih bi pogrešno shvatiti ili krivo prikazati nevidljivog Boga bilo puno lakši prijestup; i da su govorili zlo o našem Gospodinu Isusu i da su krivo protumačili njegove motive, tvrdeći da on samo pokušava uzurpirati prijestolje i uzvisiti sebe na položaj moći, također bi bio relativno lagan prijestup—mjereći njegove motive sa svojom vlastitom sebičnom ambicijom i ponosom. Međutim njihovo je ponašanje bilo gore: nakon što su svjedočili manifestaciji božanske moći u izvršenju dobrog djela oslobađanja jednog od njihovih sunarodnjaka od vlasti đavla—huliti na tu svetu moć, značilo je stupanj zloće i zlovolje srca mnogo dublje boje nego bi bilo koji od drugih prijestupa podrazumijevao.

Naš im je Gospodin istaknuo da su ga u svom neznanju i sljepoći mogli krivo shvatiti, njegove riječi, njegove napore; i u sličnoj bi sljepoći mogli krivo protumačiti mnoge od Božjih postupaka, i govoriti zlo o njima; ali kada su jednom *svjedočili* moći Božjoj, u izravnoj suprotnosti moći đavla, činjenica da su govorili zlo o njoj podrazumijevala je sasvim nepogrešivo da su njihova srca bila u groznom ne svetom stanju. Grijesi iz neznanja mogu biti oprosteni ljudima—biti *će* oprosteni ljudima—jer neznanje dolazi od pada, a otkupnina je bila plaćena za sve koji su sudjelovali u padu i njegovom prokletstvu. Međutim grijesi protiv jasnih očitovanja božanske milosti ne mogu biti pripisani slabosti tijela i nasljeđu, nego moraju biti propisno terećeni kao *namjerna* zlodjela srca, što je neoprostivo.

Svjesno, namjerno zlo nikada neće imati oprostjenje—niti u ovom dobu, niti u dolazećem dobu. Božja namjera je ne prisiljavati ljude na sklad sa sobom; nego nakon njihovog otkupljenja on će svima pružiti priliku da dođu do spoznaje istine i da svjedoče dobroti Božjoj kroz djelovanje njegovog svetog Duha: tko god tada nastavi biti van sklada sa božanskom pripremom dokazuje se namjernim grešnikom, svjesnim protivnikom svete moći Božje—za takve Gospodin nema daljnjih priprema milosti.

Da li su ili ne Pismoznanci i Farizeji došli do dovoljno jasnog shvaćanja Božje svete moći da bi ih to činilo odgovornima Drugoj Smrti, jer su je prekobili kao zlu moć, mi ne možemo prosuditi. Mi nismo u stanju suditi, zato što ne možemo čitati njihova srca, i zato što naš Gospodin nije u potpunosti naveo stvar s tim u vezi. Ako bi bili sigurni da su oni sagriješili protiv jasnog svjetla, sagriješili u *potpunosti* protiv moći Božje, mi ne bi mogli imati nikakvu daljnju nadu za njih, nego bi samo mogli očekivati za njih da propadnu u Drugoj Smrti, kao oni koji namjerno odbacuju Božju milost. Međutim ukoliko nisu primili dovoljno svjetla i spoznaje, dovoljnog kontakta sa svetom moći Božjom, da to sačinjava za njih *potpuno suđenje*, oni moraju na koncu doći na takvo potpuno suđenje, prije nego mogu pretrpjeti *potpunu kaznu*—Drugoj Smrti.

Međutim *svaki* grijeh protiv svetog Duha, protiv jasnog svjetla i spoznaje božanske moći, je *neoprostiv*, zato što je namjieran. Ako bi to bio namjieran grijeh protiv mjere svjetla, tada će neizbježno uslijediti „udarci,” kazna; ako bi to bio namjieran grijeh protiv veće mjere svjetla i veće naklonosti u povezanosti sa svetom moći Božjom, tada veća mjera udaraca; ali ako prijestup uključuje potpun, jasan koncept o ispravnom i pogrešnom, i potpuno, svjesno protivljenje svetoj moći Božjoj, to bi značilo vječno uništenje, Drugu Smrt, potpunu plaću za grijeh. *Oproštenje* grijeha osigurano otkupninom pokriva grijehe iz neznanja ili slabosti proistekle od pada, a ne osobne, svjesne, namjerne grijehe protiv svjetla. Ne smijemo zaboraviti, međutim, da su mnogi grijesi koji sadrže mjeru svjesnosti pomiješani sa mjerom slabosti ili neznanja o ispravnim načelima ili oboje. U srazmjeru sa njegovim neznanjem i slabošću bilo koji grijeh može biti *oprosten* kroz milost Božju u Kristu—kroz vjeru u i prihvaćanje njegovog pomirenja: i u onoj mjeri u kojoj je bilo koji grijeh bio namjieran, svjestan, on je neoprostiv—mora biti *okajan* kaznom—„udarcima,” sve dotle dok se neko oprostivo svojstvo nalazi u grijehu; smrt, uništenje, kada se oprostivo svojstvo ne može naći u grijehu.

Tako gledano, sav namjieran grijeh je grijeh protiv svjetla, grijeh protiv svetog Duha istine—i takav grijeh se nikada neće *oprostiti*.

**„Tada je Duh rekao Filipu, Pridi i pridruži se tim kolima”
(Djela 8:29)**

Ništa povezano s ovim riječima, niti sa kontekstom, čini se da ne podrazumijeva potrebu za nekim drugim Bogom. Baš naprotiv, svaki je uvjet ispunjen, i održan je sklad sa ostatkom Svetog Pisma, kada razumijemo da je Gospodin, sa svojim Duhom, utjecajem, silom, usmjerio i uputio Filipa da priđe eunuhovim kolima. Na koji je način sveti Duh usmjerio Filipa nismo obavješteni, i bilo bi nerazumno nagađati. Naš Bog ima

na raspolaganju neograničene načine za komuniciranje svojih želja svom narodu. Usporedi 39 redak.

**„Duh Mu je Rekao: Gle,
Traže Te Tri Čovjeka” (Djela 10:19)**

Isti je odgovor primjenjiv na ovaj kao i na prethodni prigovor. Prilično je nebitno *kako* se je moć, utjecaj, Duh Božji, obratio Petru, dajući mu tu informaciju. Dovoljno je da znamo da je Gospodin usmjerio Apostola, i to na takav način da je Apostol to jasno razaznao, i to ispravno, kao što je pokazano sa nastavkom pripovijesti.

**„Duh Sveti je rekao: Odvojite mi Barnabu i Savla
za djelo za koje sam ih pozvao” (Djela 13:2)**

Ovdje, kao i u drugim slučajevima, sveti Duh koristi osobni i muški oblik izražavanja, prema našem tekstu. Svakako se ne može prigovoriti na to, budući da Bog posvuda koristi osobni i muški oblik izražavanja što se tiče sebe. To nije ništa manje primjerenije ovdje, govoreći o Jehovinoj moći, i informaciji koju je dala. Na koji je način sveti Duh komunicirao, „rekao,” ili naznačio da se odvoji Pavla i Barnabu mi nismo obavještani. Međutim, mi znamo, da je sav Gospodinov posvećeni narod pozvan njegovim Duhom biti poslužiteljima ili slugama istine, i u skladu sa svojim sposobnostima i prilikama oni bi trebali biti vjernim i aktivnim slugama. Duh kaže svima takvima kroz opći poziv, „Zašto stojite ovdje besposleni?...Idite i vi u vinograd.” I posebnu sposobnost i povoljnu priliku trebalo bi prepoznati kao poseban poziv Gospodinov na još više javnog rada u službi istine. Međutim dok bi se talente koje su imali Pavao i Barnaba trebalo smatrati kao naglašavanje općeg poziva svetog Duha njima, da prinose službe za koje su imali

posebne talente, prilično je vjerojatno da je sveti Duh u to vrijeme koristio jedan od „darova” koji su tada bili djelotvorni u Crkvi—dar proricanja—da se ukaže na Gospodinovu volju što se tiče Pavla i Barnabe, jer mi čitamo: „U antiohijskoj je Crkvi bilo proroka.” (Djela 13:1)

Međutim, trebali bi smo imati na umu, Apostolove riječi Galaćanima (1:1) što se tiče njegovog poziva u službu. On objavljuje da je njegov autoritet došao od Oca i Sina, ali u potpunosti ignorira sveti Duh kao drugog i podjednakog Boga, govoreći: „Pavao, apostol—ne od ljudi ni po kojem čovjeku, nego po Isusu Kristu i Bogu Ocu koji ga uskrisi od mrtvih.” Da je sveti Duh bio osoba, da *je bio* Bog, čija posebna providnost imenuje poslužitelje istine (i to je općenita tvrdnja), takav propust da se ne spomene sveti Duh bio bi potpuno nedosljedan, nerazuman; ali kada imamo ispravno gledište o svetom Duhu, naime, da je to Duh, utjecaj, moć, ili autoritet Oca i Sina, ili obojice zajedno, zato jer su njihove namjere jedno, tada je sve skladno i razumno.

„Jer Smo Našli Za Dobro Duh Sveti i Mi” (Djela 15:28)

Apostoli su se sastali kao Konferencija, da odgovore na pitanja Antiohijske Crkve, što se tiče obaveza prema Židovskom ili Savezu Zakona onih koji nisu bili Židovi po rođenju. Odluka do koje su došli, mi smo uvjereni, nije bila samo prosudba samih apostola; nego osim toga, njihov je sud na neki način bio potvrđen od Gospodina, i oni su imali dokaz da je njihova odluka bila um Gospodinov, Duh Gospodinov, volja Gospodinova.

Apostol Jakov, glavni govornik na vijeću, daje nam trag kako su Božja volja ili um tada bili ustanovljeni: i mi nalazimo da je ista metoda pohvalna za cijelu Crkvu, i korištena od vjernih

danas; naime, kroz istraživanje Svetog Pisma u svjetlu božanske Providnosti. On preispituje um Gospodinov o toj temi, razmatrajući posebno providonosno vođenje Petra—njegovo poslanje Korneliju, prvom Neznabožačkom obraćeniku—nakon toga je apelirao na neispunjeno proročanstvo, koje on citira. Zaključak kojeg su izvukli iz toga, on i Crkva su prihvatili kao učenje svetog Duha. Razmotri Djela 15:13-18.

**„Duh Sveti im je zabranio propovijedati Riječ u Aziji”
(Djela 16:6)**

Čini se da oblik izražavanja ovdje podrazumijeva opće prihvaćenu misao, da je sveti Duh osoba, i da je govorio i zabranio, itd. Ipak razmatranje ovog teksta u svjetlu njegovog konteksta pokazuje da je on u potpunom skladu sa svim što smo vidjeli u vezi te teme: potvrđujući misao da je sveti Duh sveti utjecaj ili sila Jehove Boga, i od našeg Gospodina Isusa Krista, s kojom je bila skrenuta pažnja posvećenom na volju Oca i Sina—koji god bio proces. Mi nismo konkretno obavješteni kako je Apostolu i njegovim pratiocima bilo zabranjeno obavljati djelo propovijedanja u Aziji, ali očito je da su bili spriječeni ili nije im bilo dopušteno ići u Aziju—nepovoljne okolnosti sprečavaju. Ali bez obzira na to *kako* su bili spriječeni; pouka je da sam Bog vodi svoje vlastito djelo, i da su pravac djelovanja i smjer apostola bili stvar božanskog nadgledanja; oni su bili usmjeravani Gospodinovim Duhom; on je koristio nevidljivu moć da ih usmjeri kao svoje slugе.

U svakom slučaju, mi možemo biti sigurni kako je Gospodinovo vodstvo bilo više od samo mentalnog utiska na Apostola. Primjer jednog takvog načina vođenja Duhom u takvim stvarima pružen nam je u kontekstu: Pavao je noću imao viđenje. Pojavio se čovjek iz Makedonije, i molio ga, govoreći, Pređi ovamo u Makedoniju, i pomozite nam; i nakon što je imao

tu viziju, odmah je nastojao ići u Makedoniju, *zasigurno zaključivši da ga je Gospodin pozvao da im propovijeda Evanđelje*. (redak 9) Ta različita djelovanja pokazuju nam kako metode sa kojima je Bog poučavao i vodio u tim danima nisu bile toliko različite od onih koje on danas koristi kako bi vodio svoje sluge. I sve takve neizravne, neosobne upute ispravno su opisane kao da su od ili preko Gospodinovog svetog Duha ili utjecaja ili moći. Da je anđeo prenio poruku, kao Petru u zatvoru (Djela 5:19; 12:7), ili da se je naš Gospodin osobno obratio Pavlu, kao onda na putu za Damask (Djela 9:4; 1. Kor. 15:8), to *ne* bi bilo pripisano svetom Duhu ili sili Gospodinovoj nego samom Gospodinu ili anđelu.

**„Duh Sveti Svjedoči govoreći da me
u svakom gradu očekuju okovi i patnje” (Djela 20:23)**

Ovdje ništa ne zahtijeva misao o osobnosti svetog Duha. Baš naprotiv, kao primjer sredstva s kojim je Božja sveta volja ili Duh obavijestio Pavla o okovima koji ga čekaju u Jeruzalemu, zapazite izvještaj o jednoj od tih prilika svjedočenja u Cezareji. U crkvi u tom mjestu bio je neki Agab, koji je imao dar proricanja uobičajen u to vrijeme. Izvještaj kaže, „dođe k nama, uze Pavlov pojas, sveza sebi noge i ruke te reče: „Ovo govori Duh Sveti: Čovjeka čiji je ovo pojas ovako će svezati Židovi u Jeruzalemu i predati u ruke pogana.” (Djela 21:11) Prijatelji stvari pokušali su najprije odvratiti Apostola od toga da ide u Jeruzalem, ali je on bio odlučan da ni na koji način neće ometati Gospodinov program što se tiče sebe; objavljujući, baš naprotiv, da on nije samo bio spreman biti svezan, nego također i umrijeti u Jeruzalemu, za ime Gospodina Isusa. (Trebalo bi zapaziti da Apostol ne ukazuje na sveti Duh—da bi on bio spreman za ime svetog Duha.)

Kada su prijatelji u Cezareji opazili Apostolovu odlučnost, oni su rekli, „Neka bude volja Gospodinova.” Stoga je u svakom slučaju, svjedočanstvo svetog Duha od rane Crkve bilo prihvaćeno samo kao volja našeg Gospodina Isusa, čija je volja također bila i Očeva volja. (Djela 21:10-14)

Sveti Duh je neke postavio Nadglednicima

„Pazite na sebe i na sve stado u kojem vas Duh Sveti postavi nadglednicima, da pasete Crkvu Božju.” (Djela 20:28)

Ove su riječi bile upućene Starješinama Crkve u Efezu. Apostol ovdje skreće pažnju na činjenicu da njihov položaj u Crkvi kao slugu istine nije bila samo stvar samopostavljenja, niti samo imenovanja ili priznanja Crkve: nego da je Gospodin djelovao sa svojim svetim Duhom u stvari njihovog izbora. On je želio da oni shvate u vezi svih vrlina njihove službe da je to bilo zbog činjenice da je to imalo božansko priznanje, i da su oni bili sluge u Crkvi, po Gospodinovom imenovanju, kroz njegov sveti Duh ili utjecaj koji je vodio, usmjeravao i utjecao na stvar njihovog izbora. Stoga na drugom mjestu, Apostol kaže, obraćajući se Crkvi, ne svijetu, „A svakomu [u Kristu] se daje očitovanje Duha na korist...I neke *postavi Bog* u Crkvi: prvo za apostole, drugo za proroke, treće za učitelje...I različna su djelovanja, ali je isti Bog, koji djeluje sve u svima.” (1. Kor. 12:6,7,28)

U ovoj izjavi Apostol pokazuje da je imenovanje svih slugu Crkve od Boga, posredstvom ili kroz očitovanje njegovog svetog Duha—a ne djelo svetog Duha odvojeno od ili mimo Oca i Sina. Bog u Kristu nadgleda stvari svog vlastitog naroda, Crkve, *svojim Duhom*—njegova sveta sila djeluje svemogućće i sveprisutno—u cijelom njegovom svemiru. To proturječi misli da je sveti Duh neka druga osoba, i pokazuje

da je djelo ostvareno od Gospodina kroz njegov sveti Duh. Te starješine Crkve posvetili su se Gospodinovoj službi, i bili su izabrani biti poslužiteljima, učiteljima, starješinama, Crkve, zbog posebne prikladnosti i talenta pod vodstvom svetog Duha—u skladu sa voljom, ili Duhom, ili umom, ili namjerom Božjom. I premda su bili pozvani u službu kroz ljudski instrumentalitet, oni su prihvatili službu kao Božje usmjerenje i imenovanje, i trebali su u skladu s time gledati na odgovornosti svog položaja.

Sveti Duh Učitelj

„A nama to Bog objavi po Duhu jer Duh sve proniče, i dubine Božje....To i navješćujemo, ne naučenim riječima čovječje mudrosti, nego naukom Duha izlažući duhovno duhovnima.” (1. Kor. 2:10,13) i kontekst.

Ovaj tekst, kao što smo već bili sugerirali, dokazuje da sveti Duh ili um Božji, kada ga njegova djeca prime, podešava ili priprema ili osposobljava njihove umove da shvate njegov plan. Jedino kada dođemo u potpuni sklad s Bogom, kroz njegovu Riječ istine, i kroz duh ili stvarno značenje te Riječi, mi smo osposobljeni shvatiti dubine Božje. Primijetit će se da Apostol ovdje stavlja u kontrast, „Duh koji je od Boga,” koji djeluje u nama, sa „duhom ovog svijeta,” koji prebiva u tjelesnom čovjeku i ima utjecaj na njega. Kako je jasno da duh svijeta nije osoba, nego svjetovni um ili stav ili utjecaj! Slično tome Duh Božji u njegovom narodu nije osoba, nego sveti um ili utjecaj ili Božji stav u njima.

„Ono što je od Duha Božjega”

„Naravan čovjek ne prima što je od Duha Božjega; njemu je to ludost i ne može spoznati jer po Duhu valja prosuđivati.” (1. Kor. 2:14)

Ovo je veoma snažna izjava, i u potpunom je skladu sa svime što smo vidjeli. Čovjek koji je ispunjen sa svjetovnim duhom je proporcionalno tome nespreman vidjeti i shvaćati duboke, skrivene, slavne stvari Božje—„ono što je Bog pripremio onima koji ga ljube.” Te dubine, ili kako ih je naš Gospodin nazvao, „biseri,” nisu za svinje, sebične, pune duha ovog svijeta; nego za one koji su očišćeni pranjem vode kroz Riječ, koji su dovedeni blizu Gospodinu kroz vjeru u dragocjenu krv, i posvećeni, potpuno predani Gospodinu. Bogu je po volji da takvima otkriva korak po korak svoje dubine, da, sva bogatstva svoje milosti—kako različiti dijelovi istine postaju „hranom u pravo vrijeme.”

To je veoma presudan test, kao što svi mogu primijetiti. On pravi oštru razliku između palog čovjeka i novog stvorenja, duhovnog. Tko je god slijep u odnosu na dublje duhovne istine zasigurno mu nedostaje *svjedočanstvo* ili dokaz ovdje spomenut kao dokaz svog sinovstva, svog odnosa prema nebeskom Ocu, i svoje vjernosti u takvom odnosu. Oni koji su ravnodušni prema stvarima koje Apostol ovdje spominje, „ono što je Bog pripremio onima koji ga ljube,” imaju, u ovoj izjavi, sugestiju da je razlog za njihovu ravnodušnost taj što im nedostaje Gospodinovog Duha. Mi znamo za neke učitelje u crkvi koji nisu samo priznali svoje neznanje o tim stvarima, nego su se hvalili tim neznanjem. Oni time objavljuju da nemaju um Božji, da ne poznaju njegove planove, pa stoga ne mogu imati puno od njegovog Duha, Duha istine—i srazmjerno tome oni ne mogu imati puno istine. Ovdje je iznesen ispit našeg posjedovanja Duha, i naše sposobnosti da razaberemo i shvatimo Božje stvari, koje su skrivene od svjetovnih—„*A nama je to Bog otkrio po svome Duhu.*”

Pomazanje od Svetoga

„A vi imate *Pomazanje* od Svetoga, i znanje svi imate.”

„A vi—*Pomazanje* koje primiste od njega u vama ostaje i ne treba

da vas itko poučava. Nego njegovo vas *Pomazanje* uči o svemu, a istinito je i nije laž, pa kao što vas je ono naučilo, ostanite u Njemu.”

Ove riječi *mast* i *pomazanje* bude u inteligentnim Istraživačima Biblije sjećanja na sveto ulje pomazanja koje je bilo izliveno na glave svakog od nasljednika u službi Prvosvećenika i Kralja u Izraelu. Kao što je Izraelski narod bio prasluka „pravog Izraela Božjeg,” tako su i njihovi kraljevi i svećenici bili prasluka Krista, većeg Prvosvećenika i Kralja. I kao što su njihovi svećenici i kraljevi bili pomazani sa „svetim uljem pomazanja” kao uvođenje u službu, tako je naš Gospodin Isus bio pomazan sa svetim Duhom u vrijeme svog posvećenja. On je tako postao Kristom—pomazanikom Jehovinim.

Izabrana crkva biti će „kraljevsko svećenstvo” (kraljevi—svećenici) pod njihovim Gospodinom i Glavom—„udovima tijela Pomazanikovog [Kristovog].” Sveti Duh pomazanja koji je došao na našeg Gospodina Isusa kod njegovog krštenja na Jordanu, i sa „svom vlasti na nebu i na zemlji,” kada je bio podignut iz mrtvih svetim Duhom ili moći Očevom (Mat. 28:18; Efež. 1:19,20), on je uz Očevu odobravanje „prosuo” ili izlio kao veće ulje pomazanja na predstavnike njegove Crkve na Pedeseticu. Tada je (imajući na umu misao praslike) ulje pomazanja prešlo sa „Glave” na njegovo „tijelo,” Crkvu, i od tada su vjerni, koji ostaju u tijelu, bili prepoznati u božanskoj Riječi kao „izabranici” Božji, pomazani od njega (u Kristu) da vladaju i blagoslove svijet nakon što su najprije bili „poučeni od Boga” pod vodstvom Duha pomazanja.

Značenje *pomazanja* (i od njenog Grčkog izvornika *krisma*) je glatkost, uljastost, podmazivanje. Riječ tradicionalno prenosi sa sobom također i misao miomirisa, mirisa. Kako predivno i snažno ta riječ predstavlja učinak Božjeg *utjecaja* prema dobroti, na one koji dolaze pod to veće pomazanje—svetost, blagost, strpljivost, bratoljublje—ljubav! Kakav dražestan, čisti miris to

pomazanje svetog Duha ljubavi donosi sa sobom svima koji ga primaju! Koliko god nezgrapan ili ogrubeo ili sirov ili neupućen bio vanjski čovjek, „zemljana posuda,” kako brzo on poprima dražestan i očišćujući utjecaj blaga „novog srca,” nove volje iznutra—pomazan sa svetim Duhom i doveden u sklad sa svime „što je god istinito, što god časno, što god pravedno, što god čisto, što god ljubazno, što god hvalevrijedno; je li što krepost, je li što pohvala.” (Filip. 4:8)

Te riječi „pomast” i „pomazanje” u potpunom su skladu sa ispravnim gledištem o svetom Duhu—da je to *utjecaj* od Boga, nevidljiva moć koju Bog pokazuje kroz svoje propise, svoja obećanja, ili na neki drugi način kako se to čini dobrim svemudrom Svemogućem. Te riječi zacijelo ne prenose misao o *osobi*. Kako mi možemo biti pomazani sa osobom?

Ali netko će možda sugerirati da u izrazu, „pomazanje od Svetoga,” ne *pomazanje* već Sveti predstavlja *sveti Duh*. Mi odgovaramo, Ne; Sveti je Otac. Petar, opisujući Pentekostalni blagoslov, objavljuje da je to bilo „prosuto” *ili izliveno*—kao ulje pomazanja, ali da je osoba rekao bi da je poslan. On kaže, govoreći o Isusu, „primio je od Oca Obećanje [U Joelu], Duha Svetoga, i *izlio ga* kako i sami gledate i slušate”—tu čudesnu moć ili utjecaj koja se očituje različito, u oživljujućim mislima, u plamenim jezicima i različitim jezicima koje su govorili neuki ljudi. Nadalje Joelovo je proročanstvo bilo „*Izlit* ću svoga Duha.” Može li bilo tko tvrditi da bi to bio prikladan način izražavanja za koristiti što se tiče bilo koje *osobe*? Da je on *bio dan* od Oca Sinu, i da je bio izliven i da ga se je vidjelo i čulo kao „*ovo*”? Sigurno ne. I sigurno je da bi takav način izražavanja bio neučtiv, ako bi bio primijenjen na treću osobu trojstva Bogova „jednakih u moći i slavi.”

Međutim stavka koja koja pogađa kao naj zaprepašćujuća je da oni koji imaju to pomazanje „*znaju sve*.” Koliki su mnogi od Gospodinovog naroda smatrali apsolutno sigurnim da oni ne ne

„znaju sve,” i stoga su sumnjali da li su primili pomazanje svetim Duhom! Kako je stvar pojednostavljena kada se to prevede, „A vi imate pomazanje od Svetoga, svi vi znate istinu!”* Da, uistinu; sva prava djeca Božja jako dobro znaju razliku između tjelesnog uma ili srca ili volje i novog srca, novog uma, novog stava, upravljanog ljubavlju i pravednosti.

I koliko ih je mnogo od Božje najbolje i najponiznije djece čitalo sa zaprepaštenjem riječi, „A u vama ostaje pomazanje koje ste primili od njega, *i nitko vas ne treba poučavati!*” Jao! Oni su rekli, mi nismo primili takvo pomazanje, jer mi imamo veoma veliku potrebu da nas netko poučava, i znamo jako malo da to nije došlo do nas bilo izravno ili neizravno kroz ljudski instrument. I te ponizne duše osjećale bi se uvelike bačenima u očaj i obeshrabrenima zbog iskrenosti u svom razmišljanju, kada ne bi uvidjeli da najbolji od svetih koje oni poznaju slično tome trebaju i cijene ljudske učitelje. S druge strane, neki od manje iskrenih, manje smionih, manje svetih, nastoje prevariti sebe i druge tvrdeći kako oni nisu ništa naučili od ljudi nego da su bili poučeni svemu što znaju izravnim nadahnućem svetim Duhom. Oni ne shvaćaju da oni time tvrde nepogrešivost za svoje misli i riječi, u naj apsolutnijem smislu riječi. Oni jednako tako ne uspijevaju uvidjeti, da njihove *zablude* misli, riječi i djela, za koje se tvrdi da su pod potpunim nadahnućem svetog Duha, na taj način ruže Božji sveti Duh, kao autora njihovih zabluda i ludosti.

Shvaćajući taj odlomak doslovno, to proturječi općem svjedočanstvu Svetog Pisma. Zar Apostol Pavao ne spominje među darovima Duha—apostole, proroke [governike], pastore, učitelje, evanđeliste? I zašto ih dati ako Crkvi ne treba nitko da ju poučava? Što Apostol kaže o razlogu za postavljanje tih posebnih darova u Crkvi? Poslušajte ga: „da opremi svete za

*Riječi „sve” izostavljene su u najstarijim Grčkim MSS

djelo služenja, za izgrađivanje Tijela Kristova dok svi ne prispijemo do jedinstva vjere i spoznaje Sina Božjega.” (Efež. 4:11-13; Usporedi 1. Kor. 12:28-31)

Nije za pretpostaviti da Apostol Ivan proturječi Apostolu Pavlu i drugim apostolima—od kojih su svi bili učitelji i koji su poučili Crkvu da traži pastore, učitelje i nadglednike kao izbor Duha, i da poštuju one koji tako imaju „predvoditi” Crkvu i koji trebaju paziti na interese duša kao oni koji za to moraju položiti račun Gospodinu. (Hebr. 13:17) To je nedvojbeno bilo u potpunom skladu sa savjetom Apostola Pavla da je Crkva imala potrebu izabirati kao svoje sluge muževe „sposobne poučavati,” „moćne u zdravom nauku i hrabriti i uvjeravati proturječitelje,” i da kada je to potrebno da „ih kore oštro da budu zdravi u vjeri.” Oni su trebali priznati pod—pastire koji ne budu „gospodarili Božjom baštinom,” nego budu „*napasali* stado” sa hranom u pravo vrijeme—izbjegavajući učitelje koji teže za popularnošću i laskanjem. (1. Pet. 5:2-4; 1. Tim. 3:2; 2. Tim. 2:25; Titu 1:9,13)

Osim toga, sam je Ivan bio učitelj, i u samoj ovoj poslanici bilo je učenje koje on i mi cijenimo kao zdravi nauk—neophodno za naučavati. Zasigurno nitko to čita Ivanove zapise ne može izvući zaključak da je on njih bio namijenio samo kao društvena pisma, lišena nauka ili naučavanja. Zar on ne započinje poslanicu govoreći, „što smo vidjeli i čuli, navješćujemo [*naučavamo*] i vama da i vi imate zajedništvo s nama.” (1:3) Nadalje on kaže, „Dječice moja, ovo vam pišem[da vas poučim] da ne griješite.” (2:1) „novu vam zapovijed [*učenje*] pišem.” (2:8) Nadalje, „Dječice, nitko neka vas ne zavede [nego slušajte moje *učenje*]! Tko čini pravdu, pravedan je.” (3:7) Nadalje, „Mi smo od Boga. Tko poznaje Boga, nas sluša [sluša naše upute, naša učenja].” (4:6) Nadalje, „Ovo sam napisao vama...da bi ste znali [bili poučeni].” (5:13) On zaključuje svoju poslanicu sa veoma važnim *učenjem*, govoreći, „Dječice, čuvajte

se idola [ne dopustite niti jednoj osobi ni stvari da zamjeni samog Boga u vašim naklonostima i štovanju].”

E sada kad vidimo da se Apostola ne može razumjeti da misli kako Crkvi ne trebaju ljudski učitelji—kada baš naprotiv uviđamo da on priznaje ljudske učitelje kao sredstvo korišteno preko svetog Duha posebno „postavljene u Crkvi” upravo za tu službu, što on onda misli sa riječima, „i nije potrebno da bi vas netko poučavao,” i „to vas isto pomazanje poučava o svemu”? Pravilan odgovor na ovaj upit lako će se razumjeti razmatranjem konteksta u svjetlu činjenica koje smo već diskutirali.

Izučavatelji smatraju da je ova poslanica bila napisana godine 90 A.D. Do tog je datuma Kršćanstvo postiglo značajnu istaknutost u svijetu. Ono je okupilo „ostatak” tjelesnog Izraela i navuklo na sebe mržnju i progonstvo ogromne zaslijepljene većine tog naroda i bilo je rasuto posvuda kroz tada civilizirani svijet. Mnoge su se stvari u Kršćanstvu preporučile Grčkim filozofima tog vremena koji su gledali kako da naprave kombinaciju s njim i da postanu filozofski Kršćani i Kršćanski filozofi—i dalje se držeći filozofija na koje Apostol Pavao ukazuje da su bile „lažno nazvane znanjem.” (1. Tim. 6:20) Filozofi su bili prilično spremni priznati Isusa kao dobrog čovjeka i mudrog učitelja ali ne kao Sina Božjeg koji je napustio duhovnu prirodu, „Božje obličje,” i „postao tijelom,” da tako postane čovjekovim Otkupiteljem, i autorom vječnog života svima koji će mu biti poslušni. Oni su, međutim, naučavali budući, vječni život i bili su radosni utvrditi da Kršćani naučavaju isto: razlika je bila da su filozofi [Platon i drugi] naučavali vječni život kao ljudsko svojstvo, urođenu moć u čovječanstvu—besmrtnost, dok su Kršćani naučavali da vječni život nije bio urođen u čovjeku nego *dar* od Boga kroz Krista, namijenjen jedino za one koji ga prihvaćaju. (Rim. 2:7; 5:15,21; 6:23; 2. Kor. 9:15)

Ti su filozofi praktički rekli Kršćanima—Mi smo radosni što smo sreli tako ugledne i razumne i *slobodne* ljude. Vaš veliki učitelj, Isus, zasigurno vas je oslobodio od mnogih običaja i praznovjerja Židova i mi vam u skladu s time čestitamo. Međutim vi ste još uvijek u mjeri ropstva: kada istražite naše filozofije vi ćete biti *još slobodniji* i utvrdit ćete da imate još uvijek mnogo toga zajedničkog sa Židovima—njihove nade u Mesijansko kraljevstvo, njihove osobite ideje o jednom Bogu i vaše naročite ideje da je vaš Učitelj, Isus, bio njegov jedini Sin, itd., vi ćete uskoro nadrastiti te stvari, uz pomoć naše filozofije. (2. Pet. 2:19; Juda 4)

Ivanova je poslanica bila napisana da utvrdi Kršćane protiv tih podrivačkih učenja. On i u ovom poglavlju potiče (2:24) da se čvrsto drže učenja koja su čuli na početku i da smatraju ta filozofska učenja kao laži i sve takve lažne učitelje predstavnicima Antikrista za kojega su toliko često čuli da će se pokazati u Crkvi. (2. Sol. 2:3-7; 1. Ivan. 2:18) On kaže, „Ovo sam vam napisao o onima koji [traže da] vas zavode [odvuku od Krista].” (redak 26)

Zatim dolazi osobit način izražavanja u retku 27, kojeg sada diskutiramo, kojega parafraziramo ovako:

Ali, dragi ljubljani, prava djeca Božja ne mogu biti zavedena bilo kojom od takvih filozofija: nama niti jedna filozofija ne može zamijeniti Krista u našim srcima—niti jedna teorija ne može prouzročiti da dovedemo u pitanje puninu i ispravnost velike poruke koju smo mi primili kao Evanđelje našeg Gospodina Isusa Krista—Očevog Ljubljenog, Očevog Pomazanika. Pored *razumnosti* „vjere koja je jednom predana svetima,” razmislite o čudesnom učinku te poruke na vas: ona je bila popraćena sa čudesnim „darovima” „jezika,” „čuda,” itd., za koje ti filozofi objavljuju da su ih kopirali fakiri sa Istoka; ali pored toga vi imate daljnje svjedočanstvo u vašim vlastitim novim srcima—u pomazanju koje je promijenilo i obnovilo vaše umove, proizvodeći u vašem svakodnevnom

životu *plodove* Duha svetosti koje fakiri ne mogu kopirati i koje filozofi koji vas nastoje zavesti ne moru poreći.

Za te temelje naše svete religije—da Krist Isus nije bio prevarant nego upravo Sin Božji i naš Otkupitelj; i da se vječni život može postići jedino kroz životno važno jedinstvo s njim—vi nemate potrebe da vas netko poučava, niti ti lažni učitelji niti ja. I toliko dugo dok taj sveti Duh ljubavi prebiva u vama, on će služiti kao zaštita od svih takvih svetogrdnih, antikršćanskih teorija. Toliko dugo dok imate na umu da vam je taj „mir Božji koji nadilazi svaki razum” došao u srca kroz prihvaćanje Isusa kao Sina Božjeg i jedinu silu od Boga za spasenje, toliko će vas dugo taj duh držati čvrstima, postojanima, po tom pitanju. I vi ćete utvrditi taj isti ispit (lojalnosti svetom Duhu ljubavi primljenog kroz Oca i Sina) korisnim u dokazivanju svih stvari: jer što god proturječi ili ignorira taj Duh ljubavi je nesveti duh—lažno učenje. I imajte na umu da je njegovo učenje da ako bi mi primili bilo koju nagradu mi moramo „ostati u njemu”—napustiti Krista znači napustiti sve.

Neizrecivi Uzdisaji

„Ali se sam Duh za nas zauzima neizrecivim uzdasima. A Onaj koji proniče srca zna koja je želja Duha.” (Rim. 8:26,27)

Ovaj izričaj koji je bio namijenjen prenijeti Božjem narodu razumijevanje ljubavi i brige nebeskoga Oca prema njima, bio je nažalost krivo shvaćen od mnogih. Oni nam kažu da sveti Duh uzdiše za njih Ocu; i neki pokušavaju dati glasnu izjavu samih uzdisaja; i neki su pretpostavili da koliko oni uzdišu, da tako nekako pomažu svetom Duhu u stvari, nadoknađujući uzdisaje koje on ne može izreći—iako oni jednostavno ne mogu shvatiti kako. I zaista bi bilo neobično, ako bi sveti Duh bio osoba, i, kako katekizmi tvrde, „jednak u moći” s Ocem i Sinom, da bi on trebao naći neophodnim obratiti se Ocu i Sinu

u korist Gospodinovog naroda, sa neizrecivim uzdasima. Naš Gospodin Isus je rekao da mi možemo doći izravno k njemu i da mi možemo doći izravno k Ocu, uvjeravajući nas da, „sam nas Otac voli.” Ipak neki su od ovoga teksta kojeg razmatramo došli na ideju da mi trebamo ići ka Ocu i Sinu kroz sveti Duh kao posrednika, koji će uzdisati za nas, i zauzimati se za nas, kako bi smo mi bili prihvaćeni od Oca i Sina. To je u skladu sa prevladavajućom zbuđenosti razmišljanja što se tiče svetog Duha i njegove uloge.

Zabluda ovog tumačenja još je uočljivija kada uzmemo u obzir da ako su njegovi uzdasi neizrecivi onda oni ne bi uopće ni bili uzdisaji; jer ono što nije izrečeno nije uzdisaj. Međutim ovaj bi se odlomak činio jednako neobičnim i nedosljednim, ako bi ga protumačili da znači kako sveti Duh, utjecaj ili moć Svemogućeg Jehove, nije u stanju svjesno se izraziti. Mi znamo da je u prošlim vjekovima Božji um, volja, Duh, našao izobilan izričaj kroz riječi i djela proroka, i mi ne možemo pretpostavljati da on ima išta manju moć ili sposobnost danas. Što onda znači ovaj tekst—„Ali se sam Duh za nas zauzima neizrecivim uzdasima”?

Pogreška je u pretpostavljanju da je Božji Duh taj koji preklinje. Baš naprotiv, Duh koji se za nas zauzima je naš *vlastiti duh*, duh sveca, koji preklinje Boga, i često se ne uspijeva ispravno izraziti. Pogledamo li tekst malo bolje, sa njegovim kontekstom, pokazat će se ispravnost tumačenja. Apostol upravo piše o grijehu opterećenom ljudskom rodu koji uzdiše u njegovim okovima. On nas uvjerava da će im biti dana sloboda od ropstva, kada Crkva, „sinovi Božji,” pod Predvodnikom njihovog Spasenja, bude bila proslavljena. (reci 19—21) On zatim prelazi sa *uzdisanja* svijeta na sadašnje stanje Crkve, u kojemu *mu uzdišemo*: „I mi koji imamo prvine

Duha, i mi u sebi uzdišemo iščekujući posinstvo, otkupljenje svoga tijela.” (redak 23)

Obnovljeni ili preobraženi um ili duh u Crkvi, jednom svjetovan, sada je svet i duhovan: ali naša su tijela još uvijek ljudska, i imamo Adamske nesavršenosti. Stoga smo mi kao nova stvorenja, opterećeni tijelom, i *uzdišemo* očekujući obećano izbavljenje u Kristo likost u prvom uskrsnuću. Apostol objašnjava da se mi možemo, vjerom, računajući naša tijela mrtvima, i smatrajući se kao nova stvorenja usavršenima, smatrati *spašenima sada—„nadom smo spašeni.”* (redak 24) Zatim, pokazavši nam kakvima se možemo smatrati, on nam objašnjava da se nas sa božanskog stanovišta računa kao „nova” i „sveta” i „duhovna” bića: on pokazuje da Bog, gledajući nas sa tog stanovišta, ne priznaje tijelo i njegove slabosti i nesavršenosti—nego duh, um, namjere, volju, „novo stvorenje,” predano njegovoj službi. Bog zna kada je naš sveti duh (novi um) voljan a tijelo slabo, i on nas ne sudi po tijelu, nego po duhu.

Kada smo bili oplodeni Duhom, i usvojili novu volju, u potpunosti se posvetivši Bogu, to nas je dovelo u novi odnos sa Bogom, i u te nove nade u kojima se radujemo: i tako „Duh [naš novi, sveti um] potpomaže [nadoknađuje] našu [tjelesnu] nemoć. Doista ne znamo [čak] što da molimo kako valja [još smo manje u stanju uvijek činiti ono što bi smo željeli], ali se sam Duh [naš sveti um] za nas [za nas je izostavljeno u najstarijim MSS] zauzima neizrecivim [riječima] uzdasima. A Onaj koji proniče srca [Bog] zna koja je želja [našeg] Duha [Grčki *phronema*—sklonost]—da se on [ili to—naš duh] po Božju zauzima za svete.”

Drugim riječima, Bogu je ugodno prihvatiti želje srca njegovog naroda, i kroz molitvu i u službi, bez obzira na nesavršenost njihovog tijela—njihovih zemaljskih posuda. I on prihvaća želje tih srca.

Koje li sreće za nas, u našem neznanju i slabosti, da naš nebeski Otac prihvaća namjere naših srca umjesto naših riječi; jer često njegov narod ozbiljno traži sa zlom namjerom! Pomislimo na to kada god čujemo Božji narod kako se moli Bogu da ih krsti sa svetim Duhom i vatrom. Molitva je upućena s dobrom savješću, i sa željom jedino za blagoslovom; ali ne shvaćajući odlomak iz Biblije kojeg on citira, molitelj zaista traži za blagoslov nakon kojega treba slijediti prokletstvo. Ivan Krštavatelj je preokrenuo da će Krist krstiti sa svetim Duhom i sa vatrom. Onaj dio blagoslova je došao na Crkvu koja je čekala, na Pedesetnicu, i nakon toga na sav vjerni „ostatak” Izraela, ali ono drugo obilježje bilo je ispunjeno na odbačenom Židovskom narodu—u krštenju vatrom, uništenjem, nevoljom, koja je u potpunosti uništila njihov poredak godine 70 A.D. Međutim Bog veoma milostivo ne uslišava molitve svog naroda prema njihovom traženju, već prema namjerama molitelja—on im daje samo blagoslov.

Neki su imali iskustvo da su sagriješili, i bili ulovljeni u zamku Protivnika kroz neku slabost pale ljudske prirode: oni su se osjećali gotovo demoralizirano kada su pristupali prijestolju nebeske milosti u molitvi. Oni nisu imali riječi za izgovoriti, nego su samo uzdisali u duhu Bogu, „*budući opterećeni.*” Međutim nebeski Otac ne inzistira da oni moraju formulirati molbu točno pravilnim jezikom prije nego ih on usliši: umjesto toga on je milostivo uslišio želje njihovih srca, neizrečene uzdahe njihovog srca, koje traži oprostjenje, njegov blagoslov i utjehu. On uslišava neizrečene molitve, dajući snagu i blagoslov, sa blagoslovljenim shvaćanjem oprostjenja.

To je Apostolov argument u cijelom tom kontekstu, i primijetiti će se da on sažima argument govoreći, „Što ćemo dakle na to reći? [S obzirom na činjenicu da je Bog učinio svaku pripremu u našu korist, zanemarujući naše slabosti i

nesavršenosti, koje su suprotne našim voljama, i koja se ne računa kao naša djela—i zanemarujući hromost naših molbi, i našu nesposobnost da izrekemo našu želju, i baš naprotiv, praveći pripreme da nas blagoslovi prema duhu naših umova, budući da mi nismo u stanju izreći naše uzdisaje u našim nesavršenim molitvama, mi ćemo zaključiti—] Ako je Bog [stoga] za nas, tko će protiv nas?” (redak 31)

Kako Duh Prekorava Svijet

„A kad on [Duh istine] dođe, pokazat će svijetu što je grijeh, što li pravednost, a što osuda.” (Ivan 16:8)

Mi smo već razmotrili osnovu po kojoj je zamjenica u muškom rodu primijenjena na Duh istine—zato što predstavlja Boga koji je opisan u muškom rodu. Mi sada razmatramo ovaj tekst, koji je korišten od nekih kao dokaz da sveti Duh djeluje u grešnicima da ih reformira. Mi tvrdimo da je takvo gledište u potpunosti neispravno—da Sveto Pismo, kada ga se ispravno razumije, naučava da je sveti Duh dan jedino posvećenim vjernicima; da nije dan nevjernicima i da shodno tome ne može djelovati u njima, na način na koji se to općenito tvrdi. Sasvim suprotno tome, djeca ovog svijeta imaju duh svijeta; i jedino djeca Božja imaju Duh Božji, sveti Duh, um, stav ili volju. „Duh svijeta,” ili „tjelesni um, u neprijateljstvu je sa Bogom.” Niti oni koji tjelesno razmišljaju znaju stvari Duha Božjega, zato što se to duhovno prosuđuje—to mogu prosuditi jedino oni koji imaju sveti Duh. Prema tome, gdje god ga nalazimo, sveti Duh sklada s Bogom i poslušnosti njegovoj volji i poslušnosti, on daje dokaze preporoda, začeca u novost života. U skladu s time mi čitamo Apostolove riječi, „Ako tko nema Duha Kristova, taj nije njegov.” Oni koji nemaju Duha Kristovog, i koji nisu njegovi, je svijet općenito—oni nisu Kristovi, zato što *nisu primili* Očevog Duha.

Božji Duh, kroz svoje plodove i svoje svjedočenje kroz Riječ, dokaz je da smo mi bili preporođeni. Očito je svima da sveti Duh Božji koji je u Crkvi nije isti Duh koji je u svjetovnicima—da Duh Božji ni u kojem smislu nije u svjetovnicima, onima koji tjelesno razmišljaju, i koji su shodno tome u Svetom Pismu opisani kao „djeca gnjeva,” „djeca ovog svijeta” i „djeca svog oca, đavla.” Ipak, ne bi smo trebali smetnuti s uma da je „Duh istine,” „Duh ljubavi,” u značajnoj mjeri, promijenio duh svijeta; tako dok je on i dalje duh tame, duh sebičnosti, tjelesan duh, ipak svijet u nekoj mjeri oponaša, na formalan, izvanjski način, neke od milosti svetog Duha. Zaista bi bilo neobično kada ljepote Duha svetosti, predstavljene u blagosti, dobroti i strpljenju, ne bi ostavile nikakav utisak na neprepođene.

Neki svjetovni ljudi njeguju te milosti Duha zato jer su one stilizirani dio načina ponašanja u životu, znakovi dobrog odgoja, itd., i mnogi čija su srca u potpunosti van sklada sa načelima Duha svetosti, oponašaju te milosti kao sjaj ili površinsko pozlaćenje, da prekriju prost metal propale prirode—neprepođene, neposvećene, sebične, van sklada sa Gospodinom i Duhom njegove svetosti. Mi, prema tome, trebamo razlikovati one koji samo pozlaćuju površinu svog ponašanja od onih koji su preobraženi Duhom Gospodinovim. Ovi potonji su jedino sinovi Božji, oni koji imaju njegovu naklonost, i koji će uskoro biti blagoslovljeni i proslavljeni.

Sada se postavlja pitanje, ako je Duh Gospodinov prenešen jedino onima koji su njegovi, kroz vjeru u Krista i posvećenje, što je naš Gospodin mislio sa gornjom izjavom, da će Duh istine pokazati svijetu grijeh, pravednost, i dolazeći sud?

Veoma će se lako razabrati značenje riječi našeg Gospodina imamo li na umu njegovu objavu, u vezi njegovih sljedbenika, na koje je došao njegov Duh, i u kojima izobilno prebiva, u

srazmjeru sa njihovom vjerom i poslušnošću, trebaju biti *svijetlo* svijetu. Upravo to svjetlo istine koje svjetli iz istinski posvećene Crkve, na svijet i one koji svjetovno razmišljaju a koji su dio nominalne crkve, naginje ka prekoravanju njihove tame. Naš je Gospodin rekao o sebi, nakon što je bio pomazan sa Duhom Božjim, „Ja sam svijetlo svijeta,” i nadalje, „Dok sam na svijetu, svjetlo sam svijeta.” (Ivan 8:12; 9:5) I obraćajući se svojoj Crkvi ovog Evanđeoskog doba, posvećenij sa istim svetim Duhom, on je rekao, „Vi ste svjetlost svijetu...Neka vaša svjetlost tako svijetli pred ljudima.” (Mat. 5:14-16)

Apostol Pavao, obraćajući se istom Kristovom tijelu, kaže, „Da, nekoć bijaste tama, a sada ste svjetlost u Gospodinu: kao djeca svjetlosti hodite.” (Efež. 5:8; 1.Sol. 5:5) On nadalje kaže, „Ta Bog [Duh Božji, Duh istine]...zasvijetli *u srcima našim* da nam spoznanje slave Božje.” (2. Kor. 4:6) Mi stoga vidimo da je svjetlo Božje istine, sveti Duh, um ili stav, koji sjaji u našim srcima, *zasvijetlio na svijet*; i od tud poticaj, „Sve činite bez mrmljanja i oklijevanja da budete besprijekorni i čisti, djeca Božja neporočna posred poroda izopačena i lukava u kojem svijetlite kao svjetlila u svijetu.” (Filip. 2:14,15)

Mi tako vidimo da sveti Duh svijetli na svijet—ne izravno nego kao refleksija. Na njih nije prenešen Duh Božji niti djeluje u njima, nego sveti Duh Božji koji djeluje u njegovom narodu, koji su zapečaćeni njime, rasvjetljava tamu svijeta.

Apostol nam pomaže ući u trag tome kako je svijet ukoren kroz Duh svetosti u posvećenij Crkvi, govoreći, „kao djeca svjetlosti hodite...A nemajte udjela u jalovim djelima tame, nego ih dapače *raskrinkavajte*,...A sve što se raskrinka [pokazano kao pogrešno], pod *svjetlošću* postaje sjajno.” (Efež. 5:8,11,13) Svijetlo Božje istine, što je izraz njegovog uma ili Duha, koje sjaji, kroz posvećeni život, je sveti Duh,

koji prekora tamu svijeta, pokazujući onima koji vide što je *grieh*, za razliku od *pravednosti*. I od tog prosvjetljenja doći će im uvjerenje o dolazećem sudu, kada će pravednost primiti neku nagradu, a grijeh neku kaznu. Pobožan je život uvijek ukor bezbožnima, čak i kada nije moguće ili nije ispravno izreći ijednu riječ istine.

Zato što sveti Duh u Božjem narodu prekora nesvet i sebičan duh u onima oko njih Apostol potiče posvećene da imaju na umu da su oni žive poslanice, koje poznaju i čitaju svi ljudi (2. Kor. 3:2) Opravdana i posvećena Crkva, koja slijedi Krista, uvijek je bila svijetlo svijeta, iako njeno svijetlo nije uvijek imalo onoliko utjecaja koliko su željeli. Tako je isto bilo i s našim Gospodinom, koji je objavio da su ga svi koji su bili od duha tame mrzili tim više zato što je njihov duh tame bio prekoren sa njegovim Duhom svjetla. Iz tog razloga, ne samo da je Gospodin, kao veliki Nositelj Svjetla, bio progonjen do smrti, nego slično tome svi nositelji svjetla koji ga slijede također moraju imati udjela u njegovom progonstvu i trpljenju. (Ivan 16:3; Rim. 8:17,18)

Dok je glavni zadatak Crkve bio njen vlastiti razvoj, „nadograđivanje na svojoj najsvetijoj vjeri,” itd. (Juda 20), ipak ona je uvijek imala sekundarni zadatak, svjedočiti istinu, pustiti svijetlo da svijetli, prekoraavajući svijet. I to je ukoravanje nužno više bilo usmjereno prema onima koji su izjavljivali da su Božji narod nego prema otvoreno svjetovcima, baš kao što je u danima našeg Gospodina njegovo svijetlo bilo izliveno na one koji su izjavljivali da su pobožni i sveti, prekoraavajući njihovu tamu. I naš nas Gospodin upozorava na potrebu da pustimo naše svijetlo da *stalno* svijetli, govoreći, „Stoga ako je svjetlost koja je u tebi bude [postane] tama, kako li je tada velika ta tama!” i pojedinačnoj duši iz koje je svjetlost izašla, i svijetu, za kojega je svjetlost stoga pomračena. Za Sotonu ne postoji veća pobjeda od one kada zavede dušu koja je jednom bila prosvjetljena i

posvećena istinom. Utjecaj takvog za zlo je više nego udvostručen. „Zato tko misli da stoji, neka pazi da ne padne,” i imajmo na umu da je stavljanje svoje „svjetiljke pod košaru” siguran korak prema tami.

**„Po ovome prepoznajete Duha Božjega”
Od Duha Antikrista
(1. Ivan. 4:2,3; 2. Ivan. 7)**

„Po ovom prepoznajete Duha Božjega: svaki duh koji ispovijeda da je Isus Krist došao u tijelu, od Boga je. A nijedan duh koji ne ispovijeda takva Isusa, nije od Boga: on je Antikristov.”

Ništa ne bi trebalo biti jasnije bilo kojem inteligentnom umu od toga da Apostol ne ukazuje na osobu, nego na utjecaj, nauku ili učenje. Kontekst (reci 1- 3) pokazuju van svake sumnje da Apostol misli na to da Gospodinov narod mora znati praviti razliku između učenja koja su im predstavljena kao istina—oni moraju „provjeravati duhove,” jesu li sveti ili zli, od Boga ili od Zloga—Duh istine ili duh zablude. Proroci ili učitelji donose oba. Naš Gospodin i apostoli i drugi koji su ih slijedili posijali su sjeme istine ili sjeme „pšenice,” zamećući u posvećenim vjernicima novost života i svetost duha. Neprijatelj i njegovi sluge posijali su zabludu ili sjeme „kukolja,” koje je donijelo u nominalnu crkvu (ili polje pšenice) mnoštvo „kukolja”—koji nemaju sveti „Duh Kristov,” nego modificirani, obložen „duhom svijeta.” Stoga se svakoga tko se predstavlja da je učitelj i tvrdi da je sluga istine i da ima posvećenje duhom treba provjeriti, ispitati, da li on propovijeda istinu ili zabludu—utuvljujući Duh istine ili duh zablude. Standard po kojemu se nekoga prihvaća kao pravog ili lažnog učitelja ima biti Riječ Božja: „jer su mnogi lažni proroci izašli u svijet.”

Apostol ističe jedan općeniti *test* što se tiče prave i lažne vjere, pravih i lažnih učitelja—Duha istine i duha zablude—

svetog Duha Kristovog koji vodi u svu istinu, i nesvetog Duha Antikristovog, koji vodi u svu zabludu, razornog za vjeru jednom predanu svetima i koji vodi do odricanja od toga da nas je Gospodin *kupio* svojom dragocjenom krvlju. (2. Pet. 2:1) Taj je *test* bio potvrda ili poricanje činjenice da je Mesija bio došao u tijelu. I to je bilo i još uvijek je siguran test—test otkupnine naveden u jednom od svojih oblika: svako učenje koje ju *poriče* aktivni je protivnik istine, to je anti—(protiv) Krist: svako učenje koje ju *ignorira* ozbiljno je pogrešno, nije od Boga, koliko god dobra bilo pomiješano s njim; opasno je: svako učenje koje ju *priznaje* u osnovi je ispravno—„od Boga,” naginje u pravom smjeru.

Protivnik je veoma rano bio počeo napadati pravu vjeru koju su iznijeli Gospodin i apostoli i to sa dva stanovišta, od kojih oba negiraju da je on *došao u tijelu*.

(1) Poganske filozofije (protiv kojih je Apostol Pavao također bio upozorio, 1. Tim. 6:20,21) tvrdile su da je Isus zaista bio veliki prorok, veliki učitelj, i svrstali su ga sa svojim vlastitim filozofima; ali oni su inzistirali na tome da on nije bio Sin Božji kao ni drugi—da nije bio Židovski Mesija, čije su nade i proročanstva oni pripisali uskogrudnosti i nacionalnom ponosu i ambiciji da sebe smatraju božanski favoriziranim narodom. Oni su tako poricali predljudsko postojanje našeg Gospodina—poricali su da je on *došao* u tijelu—poricali su da je on bio išta drugo osim pripadnik pale rase, iako priznajući da je on bio svjetli primjerak nje.

(2) Prema svom uobičajenom običaju Protivnik je rano počeo postavljati jednu krajnost zablude protiv daljnje krajnosti, kako bi u ratu između dvije zablude istina između njih mogla biti ostavljena neobranjenom i zaboravljenom. Stoga je on započeo drugu krajnju zabludu o toj temi, čija je tvrdnja bila i još uvijek je da Mesija uopće nije ni bio čovjek—da je on bio sam Bog, Otac, koji se je samo na neko vrijeme pretvarao da je tijelo, ali u stvarnosti istodobno zadržavajući sve svoje božanske

moći—koristeći tijelo od mesa kao pokrivalo ili masku da sakrije svoju slavu i tako mu omogući da izgleda da plače i da je gladan i žedan i da umire. To gledište također poriče da je Mesija došao u tijelu—da je on „*tijelom postao*.” (Ivan 1:14)

Kada pogledamo oko sebe danas možda ćemo se začuditi kada utvrdimo da većina Kršćanskog puka drži jedno od tih lažnih učenja suprotnima Duhu istine—duhu antikrista; a ostali su općenito dosta smeteni —zbunjeni—ne vide jasno istinu o toj temi, i u skladu s time nisu čvrsto utemeljeni na otkupnini. Jer svi oni koji ne uspijevaju shvatiti jasno da je „Riječ [*Logos*] *tijelom postala*,” postala „čovjek Krist Isus,” jednako nisu u stanju shvatiti otkupninu [*odgovarajuću cijenu*] pa stoga vide Isusa kao nesavršenog čovjeka, začetog tjelesno od zemaljskog oca. Mi stoga vidimo da je jednostavno test kojeg je iznio sveti Duh kroz Apostola i dalje test učenja—da li je od Boga i svetog Duha, ili od Sotone i duha antikrista.

Razmatrajući ove tekstove mi ćemo primijetiti prigovor od strane nekih na prijevod naših općih verzija Biblije da pokažu da nije valjan—da je prijevod dobar; da pogreška leži u kritičaru kojemu očito nedostaje dovoljno spoznaje o pravilima gramatike Grčkog jezika o sintaksi u pokušaju kritike. Njegova je tvrdnja:

(1) Da Grčke riječi u ova dva teksta prevedene sa „*došao*” označavaju *dolazak*.

(2) Da bi s tom promjenom značilo kako bi Apostolove riječi značile da je bilo koje učenje koje niječe da će *drugi dolazak* našeg Gospodina biti u *tijelu* antikristov duh.

Mi odgovaramo na tu tvrdnju—

(1) Istina je da riječ *erchomai*, korijen riječi iz kojeg je izvedena *eleluthota* (1. Ivan. 4:2) i *erchomenon* (2. Ivan. 7) označavaju *dolazak* ili *pristizanje*; međutim da li je *dolazak* na kojeg je ukazano prošlost ili budućnost mora biti određeno konstrukcijom rečenice, baš kao što mi možemo koristiti našu Hrvatsku riječ „*dolazak*” ukazujući na prošle i buduće stvari i

reći—„Vjera u prvi *dolazak* našeg Gospodina zajednička je Kršćanima, ali nije toliko zajednička vjera u njegov drugi *dolazak*.” Kontekst van svake sumnje dokazuje da je ukazano na prošli događaj, jer izvještaj je „da su na svijet *došli mnogi zavodnici*” ili „izašli;” i dvije izjave posve se očito odnose na istu stvar.

(2) Tu tvrdnju iznose neki koji prigovaraju tvrdeći da se tekst odnosi na budući događaj—oni tvrde da se naš Gospodin nije „promijenio” u božansku prirodu, da je on još uvijek u *tijelu* i da će on nastaviti biti čovjekom, ljudske prirode, tjelesno biće, i nositi ožiljke svoje ljudske patnje u svu vječnost. Oni poriču, ili u najmanju ruku ignoriraju, mnoge Biblijske objave u smislu da „ga je Bog preuzvisio”; „A Gospodin je Duh,” i „ako li smo i poznavali Krista po tijelu, ipak ga sada [tako] više ne poznajemo.” (Fil. 2:9; 2. Kor. 3:17; 5:16) Njihova želja da pronađu neke Biblijske izjave kao podršku njihovoj nerazumnoj i nebibliskoj poziciji zavodi ih što se tiče tih odlomaka. Mi zaista možemo reći kako velika većina Kršćanskog puka drži do tog pogrešnog gledišta, među njima gotovo svi koji su ikada imali išta sa prevođenjem Svetog Pisma.

Međutim mi ćemo našu poziciju poduprijeti citirajući kritike tih tekstova od strane Prof. J. R. Rinehart, Ph.D., Jezičnog Profesora na Waynesburg Collegeu (Cumberland Presbyterian). Nakon citiranja tekstova iz 1. Ivan. 4:2 i 2. Ivan. 7, Prof. Rinehart kaže:

„(1) Gore navedeni citati su iz prijevoda *Emphatic Diaglott* od Wilsona, za kojega se pretpostavlja da je od izvornog Grčkog teksta Novog Zavjeta. Riječ *eluluthota* je akuzativ, jednina u muškom rodu, drugog savršenog glagolskog priloga od glagola *erchomai*, imajući isti odnos prema ovome glagolu kojeg svaki drugi savršeni glagolski prilog ima prema svom glagolu. Ona stoji sa glagolom *homolegei* u neizravnom saopćenju, i predstavlja konačno, savršeno vrijeme, u skladu sa uobičajenom Grčkom sintaksom. (*Goodwin's Greek Grammar*, ##1588, 1288)

„Sljedeći prijevod prvog citata je, prema tome, u osnovi točan. „Svaki duh koji priznaje da je Isus Krist u tijelu došao, od Boga je.”

„(2) Riječ *erchomenon* u drugom citatu je u akuzativu, u jednini, muškog roda, glagolski prilog u sadašnjosti od glagola *erchomai*, i podliježe istim pravilima sintakse kao gornja riječ. Njen odnos prema *eiselthon* kroz *homologountes*, isto tako kao i kontekstu, opravdava njen prijevod u prošlom vremenu. (*Ibid*, #1289)

„Prijevod drugog citata, je prema tome, ispravan kako slijedi: „Jer su na svijet došli mnogi zavodnici koji ne priznaju da je Isus Krist došao u tijelu.”

Mi vjerujemo da se nikada neće naći niti jednog stručnjaka za Grčki, koji bi proturječio ovoj definiciji, iako bi on vjerovao u drugi dolazak našeg Gospodina u tijelu, i tako mogao davati prednost za konstrukciju rečenice koja bi bila povoljna njegovim idejama.

U konačnici, mi primjećujemo da je priznanje da je Krist kod svog prvog dolaska došao u tijelu neophodno za ispravno vjerovanje u otkupninu, i poricanje te činjenice znači poricanje otkupnine (jer u protivnom on nije mogao dati *odgovarajuću cijenu* za čovjeka), stoga svi koji vjeruju da je Krist *čovjek* od svog uskrsnuća i da će on drugi puta doći kao čovjek, time poriču otkupninu—jer ako je naš Gospodin i dalje *čovjek* on ili nije dao svoju ljudsku prirodu kao našu otkupninu, ili, dajući je na tri dana, *ponovno ju je uzeo*—uzeo je natrag otkupnu *cijenu* i tako upropastio kupnju. Ali baš naprotiv kupnja je bila konačna; ljudska priroda našeg Gospodina nikada nije bila uzeta natrag: Njega je Bog visoko uzvisio i dao mu ime i prirodu daleko iznad anđela, kneževina i vlasti i svakog imena koje je dato (izuzev Očevog). On više nije čovjek niti ni u kojem smislu poput nas: budemo li bili vjerni mi ćemo se „promijeniti” i postati poput njega i „vidjeti ga kao što jest.” (1. Ivan. 3:2)

On je Posve Dražestan

Veličanstvena dražesnost sjedi ustoličena
 Na Spasiteljevom čelu;
 Njegova glava sa blistavim sjajem okrunjena,
 Njegove usne obiluju s milošću.

Nitko se drugi s njim ne može usporediti
 Među sinovima ljudskim;
 Ljupkiji je od svih ljupkih
 Koji pune nebeski voz.

On je vidio čovjeka uronjenog u duboku nevolju,
 I poletio mu pomoći;
 Za nas je nosio sramotni križ,
 I nosio svu našu krivnju.

Božja obećanja, nadasve velika,
 Učinio je sigurnima za nas;
 Da, na toj stijeni naša vjera može počivati,
 Postojana, sigurna.

O, velikih dubina božanske ljubavi,
 Bezgranične riznice milosti!
 Dragi Spasitelju, budući me posjeduješ kao svog,
 Ne mogu poželjeti više.